Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej

C 364

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Rocznik 61

8 października 2018

Spis treści

IV *Informacje*

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2018/C 364/01 Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* 1

V *Ogłoszenia*

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2018/C 364/02 Sprawa C-428/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Galicia (Hiszpania) w dniu 28 czerwca 2018 r. – Jörg Paul Konrad Fritz Bode / Instituto Nacional de la Seguridad Social y Tesorería General de la Seguridad Social 2

2018/C 364/03 Sprawa C-462/18 P: Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 16 maja 2018 r. w sprawie T-626/16, Troszczynski / Parlament, wniesione w dniu 13 lipca 2018 r. przez Mylène Troszczynski 2

2018/C 364/04 Sprawa C-493/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja) w dniu 26 lipca 2018 r. – UB / VA; Tiger SCI; WZ, działający w charakterze syndyka UB; Banque patrimoine et immobilier SA. 4

2018/C 364/05 Sprawa C-501/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd Sofija-grad (Bułgaria) w dniu 30 lipca 2018 r. – BT / Bułgarska narodna banka 4

2018/C 364/06 Sprawa C-505/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja) w dniu 30 lipca 2018 r. – COPEBI SCA / Etablissement national des produits de l'agriculture et de la mer (FranceAgriMer) 7

PL

2018/C 364/07 Sprawa C-508/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court (Irlandia) w dniu 6 sierpnia 2018 r. – Minister for Justice and Equality / OG 8

2018/C 364/08 Sprawa C-509/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court (Irlandia) w dniu 6 sierpnia 2018 r. – Minister for Justice and Equality / PF 8

2018/C 364/09 Sprawa C-517/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja) w dniu 6 sierpnia 2018 r. – Fédération des fabricants de cigares / Premier ministre, Ministre des Solidarités et de la Santé 9

Sąd

2018/C 364/10 Sprawa T-646/16 P: Wyrok Sądu z dnia 19 lipca 2018 r. – Simpson/Rada (Odwołanie – Służba publiczna – Urzędnicy – Przeniesienie do innej grupy zaszeregowania – Zaszeregowanie do grupy – Decyzja o nieprzyznaniu zainteresowanemu grupy zaszeregowania AD 9 po pomyślnym przejściu konkursu otwartego AD 9 – Oddalenie skargi w pierwszej instancji po przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd – Skład orzekający, który wydał postanowienie w pierwszej instancji – Postępowanie w sprawie mianowania sędziów do Sądu do spraw Służby Publicznej – Sąd ustanowiony zgodnie z prawem – Zasada sędziego powołanego zgodnie z prawem) 11

2018/C 364/11 Sprawa T-693/16 P: Wyrok Sądu z dnia 19 lipca 2018 r. – HG / Komisja (Odwołanie – Służba publiczna – Urzędnicy – Zatrudnienie w państwie trzecim – Miejsce zakwaterowania udostępnione przez administrację – Kara dyscyplinarna – Oddalenie skargi w pierwszej instancji – Skład orzekający, który wydał wyrok w pierwszej instancji – Procedura mianowania sędziego Sądu do spraw Służby Publicznej – Sąd ustanowiony ustawą – Zasada sędziego mianowanego zgodnie z prawem) 11

2018/C 364/12 Sprawa T-375/18: Skarga wniesiona w dniu 19 czerwca 2018 r. – Gollnisch / Parlament 12

2018/C 364/13 Sprawa T-401/18: Skarga wniesiona w dniu 3 lipca 2018 r. – SFIE-PE / Parlament 13

2018/C 364/14 Sprawa T-402/18: Skarga wniesiona w dniu 3 lipca 2018 r. – Aquino i in. / Parlament 14

2018/C 364/15 Sprawa T-422/18: Skarga wniesiona w dniu 6 lipca 2018 r. – RATP / Komisja 14

2018/C 364/16 Sprawa T-437/18: Skarga wniesiona w dniu 13 lipca 2018 r. – Tilly-Sabco / Komisja 15

2018/C 364/17 Sprawa T-459/18: Skarga wniesiona w dniu 31 lipca 2018 r. – Lotte/EUIPO – Générale Biscuit-Glico France (PEPERO original) 17

2018/C 364/18 Sprawa T-470/18: Skarga wniesiona w dniu 31 lipca 2018 r. – Telenet / Komisja 17

2018/C 364/19 Sprawa T-471/18: Skarga wniesiona w dniu 2 sierpnia 2018 r. – WV/ESDZ 18

2018/C 364/20 Sprawa T-482/18: Skarga wniesiona w dniu 10 sierpnia 2018 r. – XF/Komisja 19

2018/C 364/21 Sprawa T-501/18: Skarga wniesiona w dniu 22 sierpnia 2018 – Currency One/EUIPO – Cinkciarz.pl (CINKCIARZ) 20

IV

(Informacje)

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2018/C 364/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 352 z 1.10.2018

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 341 z 24.9.2018

Dz.U. C 328 z 17.9.2018

Dz.U. C 319 z 10.9.2018

Dz.U. C 311 z 3.9.2018

Dz.U. C 301 z 27.8.2018

Dz.U. C 294 z 20.8.2018

Teksty te są dostępne na stronie internetowej:

EUR-Lex: http://eur-lex.europa.eu

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Galicia (Hiszpania) w dniu 28 czerwca 2018 r. – Jörg Paul Konrad Fritz Bode / Instituto Nacional de la Seguridad Social y Tesorería General de la Seguridad Social

(Sprawa C-428/18)

(2018/C 364/02)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de Galicia

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Jörg Paul Konrad Fritz Bode

Strona pozwana: Instituto Nacional de la Seguridad Social y Tesorería General de la Seguridad Social

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 48 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie obowiązywaniu przepisu krajowego, który wymaga w celu skorzystania z wcześniejszej emerytury, by kwota należnej emerytury była wyższa od minimalnej emerytury, która przysługiwałaby zainteresowanemu na podstawie prawa krajowego, przy czym pojęcie „emerytury należnej" interpretowane jest jako emerytura faktycznie wypłacana tylko we właściwym państwie członkowskim (w tym przypadku w Hiszpanii), bez uwzględnienia faktycznie przysługującej emerytury, którą zainteresowany może otrzymywać z tytułu innego świadczenia takiego samego rodzaju w innym państwie członkowskim lub w innych państwach członkowskich?

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 16 maja 2018 r. w sprawie T-626/16, Troszczynski / Parlament, wniesione w dniu 13 lipca 2018 r. przez Mylène Troszczynski

(Sprawa C-462/18 P)

(2018/C 364/03)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: Mylène Troszczynski (przedstawiciel: adwokat F. Wagner)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski

Żądania wnoszącego odwołanie

Uchylenie wyroku wydanego przez Sąd w dniu 16 maja 2018 r. w sprawie T-626/16;

A tym samym:

— stwierdzenie nieważności decyzji sekretarza generalnego Parlamentu z dnia 23 czerwca 2016 r., wydanej na podstawie art. 68 decyzji z 2009/C 159/01 Prezydium Parlamentu z dnia 19 maja i 9 lipca 2008 r. „wykonującej przepisy dotyczące wprowadzenia w życie statutu posłów do Parlamentu Europejskiego" ze zmianami, stwierdzającej wierzytelność w wysokości 56 554 EUR;

— stwierdzenie nieważności noty obciążeniowej nr 2016-888, doręczonej w dniu 30 czerwca 2016 r., informującej wnoszącą odwołanie, że w związku z decyzją sekretarza generalnego z dnia 23 czerwca 2016 r. stwierdzono w stosunku do niej wierzytelność z tytułu „odzyskania kwot nienależnie wypłaconych w ramach zatrudnienia asystentów parlamentarnych, na podstawie art. 68 MAS oraz art. 78, 79 i 80 RF";

— orzeczenie co do kwoty, jaka ma zostać przyznana wnoszącej odwołanie z tytułu odszkodowania za doznaną przez nią krzywdę wynikającą z nieuzasadnionych oskarżeń wysuniętych przed zakończeniem dochodzenia oraz za spowodowaną zaskarżoną decyzją szkodę wyrządzoną jej wizerunkowi i bardzo poważne kłopoty w jej życiu osobistym i politycznym;

— orzeczenie co do kwoty, jaka ma zostać przyznana wnoszącej odwołanie w związku z kosztami postępowania;

— obciążenie Parlamentu całością kosztów postępowania;

— przed wydaniem orzeczenia: wezwanie Parlamentu do przedłożenia akt administracyjnych J.O oraz dotyczących go akt OLAF.

Zarzuty i główne argumenty

Pierwszy zarzut dotyczy naruszenia prawa oraz naruszenia istotnych wymogów proceduralnych. Po pierwsze, wyroki Sądu w sprawach Bilde i Montel stanowią nową okoliczność faktyczną, która wystąpiła po zamknięciu pisemnego etapu postępowania, co rzuca światło na charakter i liczbę dowodów, które należy dostarczyć. Warunki określone w art. 85 § 3 regulaminu postępowania zostały spełnione. Po drugie, Sąd naruszył prawo, twierdząc, że nie może znać innych faktów niż te przedstawione sekretarzowi generalnemu. Procedura odzyskiwania nienależnych płatności przypomina skargę w postępowaniu sądowym, w której można przedstawić wszystkie dokumenty niezbędne do właściwej oceny sporu, nawet w toku postępowania.

Drugi zarzut dotyczy naruszenia przez Sąd prawa do obrony i istotnych wymogów proceduralnych. Po pierwsze, Sąd nie dopuścił uczciwej i kontradyktoryjnej debaty, nie zobowiązując Parlamentu do przestrzegania art. 41 i 42 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. Parlament jest w posiadaniu akt administracyjnych i akt OLAF, z których może czerpać korzyści według własnego uznania, ponieważ dowody pracy można znaleźć w obu zestawach akt, jednak wnosząca odwołanie nie ma do nich dostępu. Po drugiej, Sąd popełnił błąd w ocenie, uznając, że brak osobistego przesłuchania wnoszącej odwołanie przez sekretarza generalnego był prawidłowy.

Zarzut trzeci dotyczy naruszenia prawa, błędu w kwalifikacji charakteru prawnego faktów i dowodów, dyskryminacji, fumus persecutionis, naruszenia zasad uzasadnionych oczekiwań i legalności oraz nadużycia władzy. Po pierwsze, brak krytycznej analizy dostarczonych dokumentów stanowi brak uzasadnienia. Po drugie, jest to atak na prawa polityczne asystentów. Po trzecie, jeśli chodzi o odzyskanie nienależnych płatności, ciężar dowodu leży najpierw po stronie administracji, która musi podać uzasadnione powody kwestionowania należności. Po czwarte, mamy do czynienia z dyskryminacyjnym traktowaniem członków Frontu Narodowego przez Przewodniczącego Parlamentu i sekretarza generalnego. Wreszcie odmowa udostępnienia akt administracyjnych i akt OLAF podważa zasadę uzasadnionych oczekiwań, legalności i stanowi nadużycie władzy.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja) w dniu 26 lipca 2018 r. – UB / VA; Tiger SCI; WZ, działający w charakterze syndyka UB; Banque patrimoine et immobilier SA.

(Sprawa C-493/18)

(2018/C 364/04)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca w postępowaniu kasacyjnym: UB

Strona przeciwna: VA; Tiger SCI; WZ, działający w charakterze syndyka UB; Banque patrimoine et immobilier SA

Pytania prejudycjalne

1) Czy powództwo syndyka, upoważnionego przez sąd państwa członkowskiego, który wszczął postępowanie upadłościowe, mające za przedmiot uznanie wpisu hipotek na nieruchomościach dłużnika znajdujących się w innym państwie członkowskim oraz sprzedaży tych nieruchomości w tym państwie za bezskuteczne względem tego postępowania, i zmierzające do przywrócenia tych składników do majątku dłużnika, wynika bezpośrednio z postępowania upadłościowego lub jest z nim ściśle związane?

2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej, czy sądy państwa członkowskiego, w którym wszczęto postępowanie upadłościowe są wyłącznie właściwe do rozpatrzenia takiego powództwa syndyka czy, przeciwnie, sądy państwa członkowskiego miejsca położenia nieruchomości są w tym zakresie wyłącznie właściwe, czy też oprócz tych sądów istnieje równoległa właściwość, i na jakich warunkach?

3) Czy orzeczenie, na podstawie którego sąd państwa członkowskiego wszczęcia postępowania upadłościowego upoważnia syndyka do wniesienia, w innym państwie członkowskim, powództwa, należącego zasadniczo do właściwości sądu, który wszczął postępowanie upadłościowe, może skutkować przyznaniem jurysdykcji innemu państwu członkowskiemu, w szczególności, jeśli decyzja ta mogłaby zostać zakwalifikowana jako orzeczenie dotyczące prowadzenia postępowania upadłościowego w rozumieniu art. 25 ust. 1 rozporządzenia [(WE) nr 1346/2000] ([1]) i w związku z tym mogłaby podlegać uznaniu bez dalszych formalności zgodnie z tym przepisem?

([1]) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego (Dz.U. 2000, L 160, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd Sofija-grad (Bułgaria) w dniu 30 lipca 2018 r. – BT / Byłgarska narodna banka

(Sprawa C-501/18)

(2018/C 364/05)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administratiwen syd Sofija-grad

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: BT

Strona przeciwna: Byłgarska narodna banka

Pytania prejudycjalne

1) Czy z zasad równoważności i skuteczności prawa Unii Europejskiej wynika, że **sąd krajowy ma obowiązek z urzędu zakwalifikować skargę jako wniesioną na podstawie niewykonania określonego w art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej obowiązku państwa członkowskiego**, gdy skarga ma za **przedmiot pozaumowną odpowiedzialność państwa członkowskiego za szkody wynikające z naruszenia prawa Unii Europejskiej** wyrządzone przez instytucję państwa członkowskiego, w sytuacji gdy:

— art. 4 ust. 3 TUE nie wskazano wyraźnie jako podstawy prawnej w skardze, lecz z okoliczności opisanych w skardze wynika, że żąda się naprawienia szkody wynikającej z naruszenia przepisów prawa Unii Europejskiej;

— roszczenie odszkodowawcze oparto na krajowym przepisie dotyczącym odpowiedzialności państwa za szkody wynikające z działalności administracji, uregulowanej jako niezależna od winy, na następujących warunkach: niezgodny z prawem akt, działanie lub bezczynność organu lub urzędnika w ramach lub przy okazji działalności administracji; wyrządzona szkoda – majątkowa lub niemajątkowa; bezpośredni i natychmiastowy związek przyczynowy między szkodą a niezgodnym z prawem działaniem organu;

— zgodnie z prawem krajowym państwa członkowskiego sąd z urzędu ma obowiązek określić podstawę prawną skargi dotyczącej odpowiedzialności państwa za działalność organów ochrony prawa, przy uwzględnieniu okoliczności, na których oparto skargę?

2) Czy z motywu 27 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/201[0] ([1]) z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego) wynika, że w okolicznościach rozpatrywanych w postępowaniu głównym zalecenie przyjęte na podstawie art. 17 ust. 3 tego rozporządzenia, w którym wskazano na naruszenie prawa Unii przez krajowy bank centralny państwa członkowskiego w związku z terminami wypłaty gwarantowanych depozytów deponentów w konkretnej instytucji kredytowej:

— **ustanawia prawo dla deponentów tej instytucji kredytowej do powołania się na to zalecenie przed sądem krajowym** w celu uzasadnienia skargi dotyczącej szkód wynikających z tego naruszenia prawa Unii, mając na względzie wyraźne uprawnienie Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego do ustalania naruszenia prawa Unii Europejskiej, a także okoliczność, że deponenci nie są i nie mogą być adresatami zalecenia i nie wywołuje ono w stosunku do nich bezpośrednich skutków prawnych;

— **jest ważne w odniesieniu do wymogu, by naruszony przepis ustanawiał jasne i bezwarunkowe obowiązki, mając na względzie**, że art. 1 pkt 3 ppkt (i) dyrektywy 94/19/WE ([2]) [Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 1994 r.] w sprawie systemów gwarancji depozytów interpretowany w związku z motywami 12 i 13 tej dyrektywy nie zawiera wszystkich elementów niezbędnych do powstania jasnego i bezwarunkowego obowiązku państwa członkowskiego i nie ustanawia bezpośrednio prawa dla deponentów, a także biorąc pod uwagę okoliczność, że w tej dyrektywie przewidziano minimalny poziom harmonizacji, który nie obejmuje elementów, na podstawie których można by ustalić niedostępność depozytu[,] a zalecenia nie oparto na innych jasnych i bezwarunkowych przepisach prawa Unii dotyczących tych elementów, w tym: oceny niedostatecznej płynności i braku perspektywy wypłaty; istniejącego obowiązku stosowania środków wczesnej interwencji i wsparcia działalności instytucji kredytowej?

— **jest ważne w odniesieniu do krajowego banku centralnego,** który nie ma związku z krajowym systemem gwarancji depozytów i nie jest właściwym organem w rozumieniu art. 4 pkt 2 ppkt [iii] rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, **mając na względzie przedmiot wspomnianego zalecenia – gwarantowanie depozytów**, a także określone w art. 26 ust. 2 wspomnianego rozporządzenia uprawnienie Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego do przyjmowania zaleceń dotyczących systemu gwarancji depozytów?

3) Czy z wyroków Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej: z dnia 12 października 2004 r., Paul i in., C-222/02, EU:C:2004:606, pkt 38-39, 43, 49-51; z dnia 5 marca 1996 r. w sprawach połączonych C-46/93 i C-48/93, Brasserie du pêcheur SA i Factortame Ltd, ECLI:EU:C:1996:79, pkt 42, 51; [z dnia 15 czerwca 2000 r.] w sprawie Dorsch Consult/Rada i Komisja, C-237/98 P, ECLI:EU:C:2000:321, pkt 19; z dnia 2 grudnia 1971 r., Aktien-Zuckerfabrik Schöppenstedt, 5/71, pkt 11, a także z aktualnego stanu prawa Unii Europejskiej odnoszącego się do rozpatrywanych w postępowaniu głównym okoliczności, wynika, że:

A) Przepisy dyrektywy 94/19/WE, a konkretnie art. 7 ust. 6 tej dyrektywy, **ustanawiają prawa deponentów do dochodzenia naprawienia przez państwo członkowskie szkód wynikających z niedostatecznego nadzoru nad instytucją kredytową** przechowującą depozyty, a także czy prawa te są ograniczone do gwarantowanych wysokości depozytów czy też wskazane w tym przepisie pojęcie „odszkodowania" należy interpretować rozszerzająco?;

B) Środki nadzorcze służące reorganizacji instytucji kredytowej takie jak zastosowane w postępowaniu głównym przez krajowy bank centralny państwa członkowskiego, w tym wstrzymanie wypłat, przewidziane konkretnie w art. 2 tiret siódme dyrektywy 2001/24/WE ([3]), **stanowią nieuzasadnioną i nieproporcjonalną ingerencję w prawo własności deponentów**, uzasadniającą pozaumowną odpowiedzialność za szkody wynikające z naruszenia prawa Unii, **w sytuacji gdy dane państwo członkowskie przewidziało w swoim prawodawstwie** naliczanie odsetek umownych w okresie stosowania środków, a w odniesieniu do depozytów przekraczających gwarantowaną wysokość – ich zaspokojenie w ogólnym postępowaniu upadłościowym i możliwość wypłaty odsetek, mając na względzie zawarte w prawie bułgarskim art. 116 ust. 5 Zakon za kreditnite institucji (ustawy o instytucjach kredytowych) oraz art. 4 ust. 2 pkt 1 i art. 94 ust. 1 pkt 4 Zakon za bankowata nesystojatełnost (ustawy o upadłości banków)?

C) **Przesłanki pozaumownej odpowiedzialności** za szkody wynikające z działania i bezczynności w związku z wykonywanymi uprawnieniami nadzorczymi krajowego banku centralnego państwa członkowskiego objętymi zakresem stosowania art. 65 ust. 1 lit. b) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej nie powinny być niezgodne z przesłankami i zasadami tej odpowiedzialności określonymi w prawie Unii, a konkretnie z: zasadą niezależności żądania odszkodowawczego od żądania stwierdzenia nieważności i ustalenia niedopuszczalności określonego w prawie krajowym wymogu uprzedniego stwierdzenia nieważności działania prawnego lub bezczynności, w odniesieniu do których żąda się naprawienia szkody; niedopuszczalnością określonego w prawie krajowym wymogu związanego z zawinionym działaniem organu lub urzędnika, w odniesieniu do którego to działania żąda się naprawienia szkody; wymogiem, w wypadku skarg o naprawienie szkód materialnych, aby w chwili złożenia skargi skarżącemu wyrządzono faktyczną i pewną szkodę?

D) Zgodnie z określoną w prawie Unii zasadą niezależności żądania naprawienia szkód od żądania stwierdzenia nieważności należy spełnić **wymóg niezgodności z prawem danego działania instytucji, równoważny z określonym w prawie krajowym państwa członkowskiego wymogiem** stwierdzenia nieważności prawnego działania lub bezczynności, w odniesieniu do których żąda się naprawienia szkody – a mianowicie środków służących reorganizacji instytucji kredytowej – mając na względzie rozpatrywane w postępowaniu głównym okoliczności oraz że:

— strona skarżąca – deponent w instytucji kredytowej, nie jest adresatem tych środków, a także że zgodnie z prawem krajowym i orzecznictwem sądów tej stronie skarżącej nie przysługuje prawo do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności indywidualnych aktów, w których zastosowano owe środki, a które to akty uprawomocniły się;

— w prawie Unii, w rozpatrywanej dziedzinie konkretnie w dyrektywie 2001/24/WE, nie przewidziano wyraźnie obowiązku państw członkowskich odnoszącego się do umożliwienia zaskarżenia środków nadzorczych w odniesieniu do wszystkich wierzycieli w związku ze stwierdzeniem ważności środków;

— w prawie państwa członkowskiego nie przewidziano pozaumownej odpowiedzialności za szkody wynikające ze zgodnego z prawem działania organu lub urzędnika?

E) Na wypadek dokonania wykładni, zgodnie z którą w okolicznościach rozpatrywanych w postępowaniu głównym **wymóg niezgodności z prawem danego działania instytucji nie ma zastosowania** do żądań deponenta instytucji kredytowej dotyczących szkód wynikających z działania lub bezczynności krajowego banku centralnego państwa członkowskiego, a w szczególności odsetek od niewypłaconych w terminie gwarantowanych depozytów i depozytów przekraczających gwarantowaną wysokość, dochodzonych tytułem naprawienia szkód wynikających z naruszenia art. 63-65, 120 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, art. 3 Traktatu o Unii Europejskiej i art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, **mają zastosowanie określone przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej przesłanki dotyczące pozaumownej odpowiedzialności za szkody:**

— wynikające ze zgodnego z prawem działania instytucji, **a konkretnie trzy kumulatywne przesłanki, czyli: istnienie faktycznej szkody, związek przyczynowo-skutkowy między szkodą a danym działaniem, a także nadzwyczajny i szczególny charakter szkody, w szczególności do żądania** odsetek od niewypłaconych w terminie gwarantowanych depozytów; **czy też**

— **w dziedzinie polityki gospodarczej, a zwłaszcza przesłanka, zgodnie z którą odpowiedzialność powstaje „tylko w wypadku stwierdzenia wystarczająco poważnego naruszenia normy prawnej wyższego rzędu, chroniącej podmioty indywidualne”,** w szczególności w wypadku skargi deponenta dotyczącej depozytów przekraczających gwarantowaną wysokość, dochodzonych tytułem naprawienia szkód, do których ma zastosowanie tryb określony w prawie krajowym – mając na względzie **przyznany szeroki zakres uznania w ramach oceny państw członkowskich w związku z** art. 65 ust. 1 lit. b) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i środkami określonymi w dyrektywie 2001/24/WE – gdy okoliczności związane z instytucją kredytową i osobą, która dochodzi naprawienia szkód, wiążą się wyłącznie z jednym państwem członkowskim, lecz w odniesieniu do wszystkich deponentów mają zastosowanie te same przepisy i konstytucyjna zasada równości przed prawem?

4) Czy z wykładni art. 10 ust. 1 w związku z art. 1 pkt 3 ppkt (i) i art. 7 ust. 6 dyrektywy 94/19/WE oraz rozważań prawnych wywiedzionych z wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 21 grudnia 2016 r., Vervloet i in., ECLI:EU:C:2016:975, pkt 82-84, wynika, że zakresem przepisów dyrektywy są objęci także deponenci,

— których depozyty nie są wymagalne na podstawie umów i przepisów ustawowych w okresie od wstrzymania wypłat przez instytucję kredytową do cofnięcia jej zezwolenia na prowadzenie działalności bankowej, w tym dany deponent nie wyraził woli nastąpienia tej wymagalności,

— którzy zgodzili się z klauzulą przewidującą wypłatę gwarantowanej wysokości depozytów w trybie krajowego prawodawstwa państwa członkowskiego, a konkretnie po cofnięciu zezwolenia instytucji kredytowej, która przechowuje depozyty, i ta przesłanka jest spełniona, oraz

— wspomniana klauzula w umowach o depozyty ma moc ustawy między stronami, zgodnie z krajowym prawodawstwem państwa członkowskiego?

Czy z przepisów tej dyrektywy lub z innego przepisu prawa Unii wynika, że sąd krajowy nie powinien uwzględniać podobnej klauzuli zawartej w umowach o depozyty ani rozpatrywać skargi deponenta dotyczącej odsetek od niewypłaconej w terminie gwarantowanej wysokości depozytów określonych w tych umowach, biorąc pod uwagę przesłanki pozaumownej odpowiedzialności za szkody wynikające z naruszenia prawa Unii oraz na podstawie art. 7 ust. 6 dyrektywy 94/19?

([1]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylenia decyzji Komisji 2009/78/WE, Dz.U. 2010, L 331, s. 12.

([2]) Dyrektywa 94/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 1994 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów, Dz.U. 1994, L 135, s. 5.

([3]) Dyrektywa 2001/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 kwietnia 2001 r. w sprawie reorganizacji i likwidacji instytucji kredytowych, Dz.U. 2001, L 125, s. 15.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja) w dniu 30 lipca 2018 r. – COPEBI SCA / Etablissement national des produits de l'agriculture et de la mer (FranceAgriMer)

(Sprawa C-505/18)

(2018/C 364/06)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: COPEBI SCA

Strona pozwana: Etablissement national des produits de l'agriculture et de la mer (FranceAgriMer)

Uczestnik postępowania: Ministre de l'Agriculture et de l'Alimentation

Pytanie prejudycjalne

Czy decyzja Komisji Europejskiej 2009/402/WE z dnia 28 stycznia 2009 r. w sprawie „planów interwencyjnych" w sektorze owoców i warzyw wprowadzonych przez Francję [C 29/05 (ex NN 57/05)] ([1]) powinna być interpretowana w ten sposób, że obejmuje ona pomoc wypłaconą przez Office national interprofessionnel des fruits, des légumes et de l'horticulture (ONIFLHOR) na rzecz comité économique agricole du bigarreau d'industrie (CEBI) i przyznaną producentom czereśni przemysłowych o białym miąższu przez grupy producentów będących członkami tego komitetu, chociaż CEBI nie figuruje wśród ośmiu rolniczych komitetów ekonomicznych wymienionych w pkt 15 decyzji, a pomoc ta, w przeciwieństwie do mechanizmu finansowania opisanego w pkt 24–28 tej decyzji, była finansowana wyłącznie przez ONIFLHOR, a nie również z dobrowolnych wkładów wnoszonych przez producentów, zwanych udziałami producentów?

([1]) Dz.U. L 127, s. 11.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court (Irlandia) w dniu 6 sierpnia 2018 r. – Minister for Justice and Equality / OG

(Sprawa C-508/18)

(2018/C 364/07)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Supreme Court

Strony w postępowaniu głównym

Strona składająca wniosek: Minister for Justice and Equality

Osoba ścigana: OG

Pytania prejudycjalne

1) Czy o niezależności prokuratora od władzy wykonawczej należy rozstrzygać w oparciu o pozycję, jaką zajmuje on we właściwym krajowym systemie prawnym? Jeśli nie, na podstawie jakich kryteriów należy rozstrzygać o niezależności od władzy wykonawczej?

2) Czy prokurator, który zgodnie z prawem krajowym bezpośrednio lub pośrednio podlega ewentualnym poleceniom lub instrukcjom ze strony ministerstwa sprawiedliwości, jest wystarczająco niezależny od władzy wykonawczej, aby uznać go za organ sądowy w rozumieniu art. 6 ust. 1 decyzji ramowej ([1])?

3) Czy w takim przypadku prokurator musi być również funkcjonalnie niezależny od władzy wykonawczej i na podstawie jakich kryteriów należy rozstrzygać o funkcjonalnej niezależności?

4) Czy w wypadku spełnienia przesłanki niezależności od władzy wykonawczej prokurator, którego rola ogranicza się do wszczynania i prowadzenia śledztw oraz zapewnienia ich obiektywności i zgodności z prawem, wnoszenia aktów oskarżenia, wykonywania orzeczeń sądowych oraz ścigania przestępstw i który nie wydaje krajowych nakazów aresztowania i nie może pełnić funkcji sędziowskich, jest „organem sądowym" w rozumieniu art. 6 ust. 1 decyzji ramowej?

5) Czy prokuratura w Lubece jest organem sądowym w rozumieniu art. 6 ust. 1 decyzji ramowej z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi?

([1]) Decyzja ramowa Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. 2002, L 190, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court (Irlandia) w dniu 6 sierpnia 2018 r. – Minister for Justice and Equality / PF

(Sprawa C-509/18)

(2018/C 364/08)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Supreme Court

Strony w postępowaniu głównym

Strona składająca wniosek: Minister for Justice and Equality

Osoba ścigana: PF

Pytania prejudycjalne

1) Czy kryteriami, na podstawie których należy rozstrzygać o tym, czy prokurator wyznaczony jako wydający nakaz organ sądowy w rozumieniu art. 6 ust. 1 [decyzji ramowej ([1])] jest organem sądowym zgodnie z autonomicznym znaczeniem tego pojęcia w art. 6 ust. 1 decyzji ramowej Rady w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi z 2002 r., są okoliczności, że (1) prokurator jest niezależny od władzy wykonawczej, oraz że (2) w jego własnym porządku prawnym uznaje się, iż sprawuje on wymiar sprawiedliwości lub uczestniczy w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości?

2) W przypadku odpowiedzi przeczącej – na podstawie jakich kryteriów sąd krajowy powinien rozstrzygać, czy prokurator, którego wyznaczono jako wydający nakaz organ sądowy w rozumieniu art. 6 ust. 1 decyzji ramowej, jest organem sądowym w rozumieniu art. 6 ust. 1?

3) W zakresie, w jakim kryteria obejmują wymóg sprawowania przez prokuratora wymiaru sprawiedliwości lub uczestniczenia w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości, czy należy rozstrzygać o tych okolicznościach na podstawie statusu, jaki prokurator posiada w swoim własnym porządku prawnym, czy też na podstawie określonych obiektywnych kryteriów? Jeżeli miałoby się to odbywać na podstawie obiektywnych kryteriów, jakie są to kryteria?

4) Czy prokurator Republiki Litewskiej jest organem sądowym zgodnie z autonomicznym znaczeniem tego pojęcia w art. 6 ust. 1 decyzji ramowej w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi z 2002 r.?

([1]) Decyzja ramowa Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. 2002, L 190, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja) w dniu 6 sierpnia 2018 r. – Fédération des fabricants de cigares / Premier ministre, Ministre des Solidarités et de la Santé

(Sprawa C-517/18)

(2018/C 364/09)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Fédération des fabricants de cigares

Strona pozwana: Premier ministre, Ministre des Solidarités et de la Santé

Pozostałe strony: Société nationale d'exploitation industrielle des tabacs et allumettes (SEITA)

Pytania prejudycjalne

1) Czy przepisy art. 13 ust. 1 i 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/40/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. ([1]) należy interpretować w ten sposób, że zakazują one używania na opakowaniach jednostkowych, na opakowaniach zbiorczych oraz na wyrobach tytoniowych jakichkolwiek znaków towarowych – niezależnie od ich rozpoznawalności – odwołujących się do pewnych cech?

2) W zależności od sposobu interpretacji art. 13 ust. 1 i 3 dyrektywy, czy przepisy te, w zakresie w jakim mają zastosowanie do nazw i znaków towarowych, są zgodne z prawem własności, wolnością wypowiedzi, wolnością prowadzenia działalności gospodarczej oraz zasadami proporcjonalności i pewności prawa?

3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytanie, czy przepisy art. 13 ust. 1 i 3 dyrektywy w związku z art. 24 ust. 2 tej samej dyrektywy są zgodne z prawem własności, wolnością wypowiedzi, wolnością prowadzenia działalności gospodarczej i zasadą proporcjonalności?

([1]) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/40/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich w sprawie produkcji, prezentowania i sprzedaży wyrobów tytoniowych i powiązanych wyrobów oraz uchylająca dyrektywę 2001/37/WE (Dz.U. L 127, s. 1).

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 19 lipca 2018 r. – Simpson/Rada

(Sprawa T-646/16 P) ([1])

(Odwołanie – Służba publiczna – Urzędnicy – Przeniesienie do innej grupy zaszeregowania – Zaszeregowanie do grupy – Decyzja o nieprzyznaniu zainteresowanemu grupy zaszeregowania AD 9 po pomyślnym przejściu konkursu otwartego AD 9 – Oddalenie skargi w pierwszej instancji po przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd – Skład orzekający, który wydał postanowienie w pierwszej instancji – Postępowanie w sprawie mianowania sędziów do Sądu do spraw Służby Publicznej – Sąd ustanowiony zgodnie z prawem – Zasada sędziego powołanego zgodnie z prawem)

(2018/C 364/10)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Erik Simpson (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokat M. Velardo)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Bauer i E. Rebasti, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie mające na celu uchylenie postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (druga izba) z dnia 24 czerwca 2016 r., Simpson/Rada (F-142/11 RENV, EU:F:2016:136).

Sentencja

1) *Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (druga izba) z dnia 24 czerwca 2016 r., Simpson/Rada (F-142/11 RENV) zostaje uchylone.*

2) *Sprawa zostaje przekazana do izby Sądu innej niż izba, która orzekała w przedmiocie niniejszego odwołania.*

3) *Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.*

([1]) Dz.U. C 419 z 14.11.2016.

Wyrok Sądu z dnia 19 lipca 2018 r. – HG / Komisja

(Sprawa T-693/16 P) ([1])

(Odwołanie – Służba publiczna – Urzędnicy – Zatrudnienie w państwie trzecim – Miejsce zakwaterowania udostępnione przez administrację – Kara dyscyplinarna – Oddalenie skargi w pierwszej instancji – Skład orzekający, który wydał wyrok w pierwszej instancji – Procedura mianowania sędziego Sądu do spraw Służby Publicznej – Sąd ustanowiony ustawą – Zasada sędziego mianowanego zgodnie z prawem)

(2018/C 364/11)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: HG (przedstawiciel: adwokat L. Levi)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo G. Berscheid i C. Berardis-Kayser, następnie G. Berscheid i T. Bohr, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata A. Dal Ferra)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (druga izba) z dnia 19 lipca 2016 r., HG/Komisja (F-149/15, EU:F:2016:155), mające na celu uchylenie tego wyroku.

Sentencja

1) *Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (druga izba) z dnia 19 lipca 2016 r., HG/Komisja (F-149/15), zostaje uchylony.*

2) *Sprawa zostaje przekazana do izby Sądu innej niż ta, która orzekała w przedmiocie niniejszego odwołania.*

3) *Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.*

([1]) Dz.U. C 441 z 28.11.2016.

Skarga wniesiona w dniu 19 czerwca 2018 r. – Gollnisch / Parlament

(Sprawa T-375/18)

(2018/C 364/12)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Bruno Gollnisch (Villiers-le-Mahieu, Francja) (przedstawiciel: adwokat B. Bonnefoy-Claudet)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie bezprawności decyzji przewodniczącego Delegacji ds. stosunków z Japonią notyfikowanej w dniu 20 marca 2018 r.;

— stwierdzenie nieważności tej decyzji;

— stwierdzenie nieważności dorozumianych decyzji Przewodniczącego Parlamentu Europejskiego oraz Sekretarza Generalnego Parlamentu Europejskiego oddalających zażalenia przedłożone im w dniu 2 maja 2018 r.;

— uchylenie działań i środków podjętych wskutek wskazanych powyżej aktów;

— zasądzenie na rzecz skarżącego kwoty 1 EUR tytułem zadośćuczynienia za krzywdę wynikającą z jego wykluczenia z podróży parlamentarnej i z braku uznania przysługującego mu odszkodowania;

— ponadto zasądzenie na jego rzecz kwoty 3 500 EUR tytułem kosztów poniesionych w związku z przygotowaniem niniejszej skargi;

— obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia przepisów wykonawczych regulujących prace delegacji i misji poza Unią Europejską posłów Parlamentu Europejskiego.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa do skutecznego zaskarżenia i dobrej administracji.

Skarga wniesiona w dniu 3 lipca 2018 r. – SFIE-PE / Parlament

(Sprawa T-401/18)

(2018/C 364/13)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Syndicat des fonctionnaires internationaux et européens – Section du Parlement européen (SFIE-PE) (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: adwokat L. Levi)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie dopuszczalności i zasadności niniejszej skargi;

— w konsekwencji:

  — stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 2 lipca 2018 r. dotyczącej zażądania tłumaczy konferencyjnych na dzień 3 lipca 2018 r. oraz przyszłych decyzji dotyczących zażądania tłumaczy konferencyjnych na dni 4, 5, 10 i 11 lipca 2018;

  — zasądzenie od strony pozwanej zadośćuczynienia za krzywdę szacowaną *ex aequo et bono* na 10 000 EUR;

  — obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa do podejmowania działań zbiorowych i prawa do informacji i konsultacji ustanowionych w art. 28 i 27 Karty praw podstawowych i w dyrektywie 2002/14/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 2002 r. ustanawiającej ogólne ramowe warunki informowania i przeprowadzania konsultacji z pracownikami we Wspólnocie Europejskiej (Dz.U. 2002, L 80, s. 29) oraz sprecyzowanych i wykonanych w drodze porozumienia ramowego pomiędzy Parlamentem Europejskim a organizacjami związkowymi lub zawodowymi instytucji z dnia 12 lipca 1990 r, a także naruszenia prawa do dobrej administracji ustanowionego w art. 41 karty.

2. Zarzut drugi dotyczący braku kompetencji organu wydającego akt i naruszenia zasady pewności prawa.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa do skutecznego zaskarżenia, jak przewidziano w art. 47 karty.

Skarga wniesiona w dniu 3 lipca 2018 r. – Aquino i in. / Parlament

(Sprawa T-402/18)

(2018/C 364/14)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Roberto Aquino (Bruksela, Belgia) i 30 innych skarżących (przedstawiciel: adwokat L. Levi)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie dopuszczalności i zasadności niniejszej skargi;

— w konsekwencji:

— stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 2 lipca 2018 r. dotyczącej zażądania tłumaczy konferencyjnych na dzień 3 lipca 2018 r. oraz przyszłych decyzji dotyczących zażądania tłumaczy konferencyjnych na dni 4, 5, 10 i 11 lipca 2018 r.;

— zasądzenie od strony pozwanej zadośćuczynienia za krzywdę szacowaną *ex aequo et bono* na kwotę 1 000 EUR na jednego skarżącego;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty, które są w istocie identyczne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-401/18, SFIE-PE/Parlament, lub do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 6 lipca 2018 r. – RATP / Komisja

(Sprawa T-422/18)

(2018/C 364/15)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Régie autonome des transports parisiens (RATP) (Paryż, Francja) (przedstawiciele: E. Morgan de Rivery, P. Delelis i C. Lavin, avocats)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— Stwierdzenie, na podstawie art. 263 TFUE, nieważności decyzji Komisji z dnia 5 marca 2018 r. o udzieleniu dostępu do dokumentów objętych wnioskiem o udzielenie dostępu do dokumentów o sygnaturze GestDem 2017/7530, na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji; oraz

— w każdym razie, obciążenie Komisji kosztami postępowania w całości.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia przez Komisję art. 4 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s. 43) oraz art. 5 ust. 3 lit. b) i art. 5 ust. 6 sekcji dotyczącej przepisów wykonawczych do rozporządzenia nr 1049/2001 kodeksu dobrego postępowania Komisji załączonego do jej regulaminu wewnętrznego [C(2000) 3614 (Dz.U. 2000, L 308, s. 26)], w zakresie w jakim Komisja nie miała żadnych uprawnień do przekazywania spornych dokumentów bez uprzedniego poinformowania strony skarżącej.

2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia przez Komisję zasady dobrej administracji ustanowionej art. 41 ust. 1 Karty praw podstawowych, ciążącego na niej obowiązku należytej staranności, w znaczeniu nadanym przez stosowne orzecznictwo oraz naruszenia tym samym celu rozporządzenia nr 1049/2001, którym jest zgodnie z brzmieniem jego art. 1 lit. c) „promowanie dobrych praktyk administracyjnych w odniesieniu do dostępu do dokumentów".

3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia przez Komisję art. 4 ust. 2 tiret pierwsze, drugie i trzecie rozporządzenia nr 1049/2001, w zakresie w jakim odmówiła ona zastosowania wyjątków, na które mogła powołać się strona skarżąca. Zarzut ten dzieli się na trzy części:

   — część pierwsza, dotycząca naruszania przez Komisję art. 4 ust. 2 tiret trzecie rozporządzenia nr 1049/2001, w zakresie w jakim celowo odmówiła ona zastosowania ogólnego domniemanie poufności znajdującego zastosowanie do dokumentów;

   — część druga, dotycząca naruszania przez Komisję art. 4 ust. 2 tiret trzecie rozporządzenia nr 1049/2001, w zakresie w jakim celowo odmówiła ona uwzględnienia ingerencji w postępowania sądowe, o skuteczności których zdecydowało przekazanie dokumentów;

   — część trzecia, dotycząca naruszania przez Komisję art. 4 ust. ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001oraz art. 8 Konwencji o ochronie praw człowieka, art. 7 Karty praw podstawowych oraz art. 339 TFUE, w zakresie w jakim nie uwzględniła ona interesów handlowych, finansowych i strategicznych strony skarżącej.

4. Zarzut czwarty, dotyczący naruszania przez Komisję art. 4 ust. 1 lit. b) oraz art. 8 rozporządzenia (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U.2001, L 8, s. 1), w zakresie w jakim odmówiła ona utajnienia tożsamości osoby fizycznej, będącej autorem dokumentów, będących przedmiotem sporu.

5. Zarzut piąty, dotyczący naruszania przez Komisję obowiązku uzasadnienia, który spoczywa na niej na mocy art. 296 TFUE, w zakresie w jakim nie poinformowała ona strony skarżącej w żaden sposób – ani przed, ani po dokonaniu wysyłki dokumentów – o przyczynach, które uzasadniały jej zamiar wysłania wymienionych dokumentów.

Skarga wniesiona w dniu 13 lipca 2018 r. – Tilly-Sabco / Komisja

(Sprawa T-437/18)

(2018/C 364/16)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Tilly-Sabco (Guerlesquin, Francja) (przedstawiciele: adwokaci R. Milchior i S. Charbonnel)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— uznanie za dopuszczalną skargi o naprawienie szkody poniesionej przez skarżącą w związku z rozporządzeniem wykonawczym (UE) nr 689/2013 z dnia 18 lipca 2013 r. ustalającym refundacje wywozowe dla mięsa drobiowego w kwocie zerowej (Dz.U. L 196/13 z dnia 19 lipca 2013 r.);

— stwierdzenie, że Komisja jest dłużna skarżącej kwotę 3 238 000 EUR tytułem głównym, w tym:

— 2 848 000 EUR stanowiące odpowiednik niewypłaconych refundacji z tytułu sprzedaży dokonanych w okresie od 19 lipca do 31 grudnia 2013 r.;

— 390 000 EUR refundacji dotyczących utraconych korzyści związanych z niedokonaniem sprzedaży dodatkowych 3 550 ton do krajów Bliskiego Wschodu w tym samym okresie;

— zobowiązanie Komisji do zapłaty kwoty 3 238 000 EUR, tytułem głównym,

— podwyższonej o odsetki wyrównawcze, od dnia 20 września 2017 r. do dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie, o roczną stopę inflacji w danym okresie stwierdzoną przez Eurostat (Europejski Urząd Statystyczny) w państwie członkowskim, w którym spółka ta ma siedzibę;

— wraz z odsetkami za zwłokę, od dnia ogłoszenia wyroku do dnia całkowitej zapłaty, według stopy ustalonej przez Europejski Bank Centralny (EBC) dla podstawowych operacji refinansujących powiększonej o dwa punkty procentowe;

— zezwolenie na dostosowanie przez stronę skarżącą jej pism procesowych i jej żądań w razie wydania przez Komisję rozporządzenia wykonawczego zastępującego rozporządzenie nr 689/2013 przed zakończeniem pisemnego etapu postępowania w niniejszej sprawie;

— obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty odpowiadające trzem materialnym warunkom skargi o odszkodowanie, spełnionym łącznie w niniejszym przypadku, jakimi są wystąpienie zdarzenia wywołującego szkodę polegającego na bezprawności zarzucanego zachowania, wystąpienie szkody i istnienie związku pomiędzy zdarzeniem wywołującym szkodę i szkodą.

Po pierwsze, strona skarżąca uważa, że wydanie przez Komisję rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 689/2013 z dnia 18 lipca 2013 r. ustalającego refundacje wywozowe dla mięsa drobiowego (Dz.U 2013, L 196, s. 13), którego nieważność Trybunał Sprawiedliwości stwierdził w wyroku z dnia 20 września 2017 r., Tilly-Sabco/Komisja (C-183/16 P, EU:C:2017:704), stanowi naruszenie prawa Unii wystarczające dla stwierdzenia wystąpienia wystarczająco istotnego naruszenia.

Po drugie, strona skarżąca uważa, że przyjmując w sposób bezprawny akt ustalający zerową kwotę refundacji za sprzedaż mrożonych kurczaków do pewnych krajów poza strefą UE, Komisja popełniła wystarczająco istotne naruszenie stanowiące zdarzenie wywołujące szkodę, które wyrządziło w stosunku do niej rzeczywistą i pewną szkodę. według strony skarżącej szkoda ta polega tym, że do dnia 31 grudnia 2013 r. nie korzystała ona z refundacji.

Po trzecie, strona skarżąca podnosi, że uzasadnione jest dochodzenie przez nią odszkodowania za poniesioną stratę wynikającą z bezprawnym zniesieniem refundacji w okresie od dnia 19 lipca 2013 r. do dnia 31 grudnia 2013 r. Zawinione zachowanie Komisji stanowiło bowiem decydującą przyczyną szkody, którą rzekomo poniosła strona skarżąca, a zatem jej zdaniem istnieje ścisły i bezpośredni związek pomiędzy tym zawinieniem i wspomnianą szkodą.

Skarga wniesiona w dniu 31 lipca 2018 r. – Lotte/EUIPO – Générale Biscuit-Glico France (PEPERO original)

(Sprawa T-459/18)

(2018/C 364/17)

Język skargi: francuski

Strony

Strona skarżąca: Lotte Corp. (Seul, Korea Południowa) (przedstawiciel: adwokat G. Ringeisen)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Générale Biscuit-Glico France (Clamart, Francja)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy PEPERO original w kolorach czerwonym, brązowym, żółtym i białym

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 11 maja 2018 r. w sprawie R 913/2017-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— uznanie niniejszej skargi za dopuszczalną;

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim unieważniono w niej prawo do unijnego znaku towarowego nr 7 413 651 spółki LOTTE i zasądzono od niej zwrot kosztów i opłat na rzecz spółki Générale Biscuit-Glico France;

— zasądzenie od EUIPO i spółki Générale Biscuit-Glico France na rzecz spółki LOTTE zwrotu kosztów zastępstwa procesowego poniesionych w każdym w postępowań;

— obciążenie EUIPO i spółki Générale Biscuit-Glico France kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

— Naruszenie art. 64 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;

— Naruszenie art. 60 ust. 1 lit. a) w związku z art. 8 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;

— Naruszenie art. 94 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 31 lipca 2018 r. – Telenet / Komisja

(Sprawa T-470/18)

(2018/C 364/18)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Telenet (Mechelen, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci Y. Desmedt i E. Monard)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonego aktu w całości

— obciążenie Komisji kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Skarga jest skierowana przeciwko decyzji Komisji C(2018) 3410 final z dnia 25 maja 2018 r., wydanej zgodnie z art. 7 ust. 3 dyrektywy 2002/21/WE ([1]), w sprawie BE/2018/2073: świadczenie hurtowego dostępu lokalnego w stałej lokalizacji w Belgii, w sprawie BE/2018/2074: świadczenie hurtowego dostępu lokalnego w stałej lokalizacji dla produktów konsumpcyjny w Belgii i w sprawie BE/2018/2075: hurtowa transmisja telewizyjna w Belgii.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy oparty na naruszeniu przez Komisję art. 7 ust. 4 dyrektywy 2002/21/WE i przekroczeniu jej uprawnień dyskrecjonalnych poprzez brak wszczęcia Etapu II dochodzenia.

   — W tym względzie skarżąca podnosi, że Komisja wyraziła szereg obaw dotyczących definiowania rynku przez belgijski krajowy organ regulacyjny.

   — Skarżąca twierdzi ponadto, że zgodnie z art. 7 ust. 4 dyrektywy 2002/21/WE Komisja powinna przeprowadzić Etap II badania, jeżeli ma poważne wątpliwości co do proponowanego środka regulacyjnego.

2. Zarzut drugi oparty na braku uzasadnienia przez Komisję jej twierdzenia, zgodnie z którym wybrana definicja rynku nie zmienia skutków regulacyjnych.

   — W tym względzie skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła prawo, stwierdzając, że mogła podjąć decyzje o niewszczynaniu Etapu II dochodzenia ze względu na to, że definicja rynku uznana przez Komisję za właściwszą prowadziła rzekomo do takich samych skutków regulacyjnych jak decyzja przyjęta w proponowanym środku. Właściwa definicja rynku zmieniłaby niewątpliwie sytuację prawną skarżącej.

3. Zarzut trzeci oparty na niezastosowaniu się przez Komisję do gwarancji proceduralnych przewidzianych w dyrektywie 2002/21/WE.

   — W tym względzie skarżąca podnosi, że projektowany środek przedstawiony przez belgijski krajowy organ regulacyjny zawierał definicje rynku, która nie została poddana publicznym konsultacjom wymaganym przez art. 6 i art. 16 ust. 6 dyrektywy 2002/21/WE.

   — Skarżąca twierdzi ponadto, że Komisja naruszyła wymogi proceduralne, komentując projekt, który nie został poddany publicznym konsultacjom.

([1]) Dyrektywa 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa) (Dz.U. 2002 L 108, s. 33, wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 13, t. 3, s. 29).

Skarga wniesiona w dniu 2 sierpnia 2018 r. – WV/ESDZ

(Sprawa T-471/18)

(2018/C 364/19)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: WV (przedstawiciel: adwokat É. Boigelot)

Strona pozwana: Europejska Służba Działań Zewnętrznych

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 27 listopada 2017 r. o sygn. „eeas.ba.hr.3(2017)6459331", której autorem jest [*informacje niejawne*] ([1]), ustalającej potrącenie z wynagrodzenia skarżącej do wysokości poborów za 72 dni kalendarzowych;

— o ile zajdzie taka potrzeba, stwierdzenie nieważności wyraźnej decyzji oddalającej z dnia 2 maja 2018 r.(„eeas.ba.hr.3/ED/ld(2018)2309062"), wydanej w odpowiedzi na zażalenie skarżącej z dnia 3 stycznia 2018 r.;

— stwierdzenie, że kwoty, które będą musiały zostać zwrócone skarżącej w związku ze stwierdzeniem nieważności tych decyzji, zostaną powiększone o odsetki za zwłokę w wysokości 5 % rocznie lub w innej wysokości, którą ustali Sąd, naliczone w dniu rzeczywistej spłaty oraz zgodnie z datą dokonania różnych odliczeń;

— obciążenie strony pozwanej wszystkimi kosztami, zgodnie z art. 134 regulaminu postępowania przed Sądem Unii Europejskiej.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jedyny zarzut, dotyczący naruszenia art. 1e ust. 2, art. 12, 12a, 21, 25, 26, 55 i 60 regulaminu pracowniczego, obowiązku staranności, zasady dobrej administracji, a także naruszenia art. 1 i 2 załącznika IX do regulaminu pracowniczego oraz rozporządzenia (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. 2001, L 8, s. 1). Podnosi również naruszenie, w szczególności, art. art. 41, 47 i 52 karty praw podstawowych, europejskiej konwencji praw człowieka i prawa do obrony, naruszenie art. 296 TFUE oraz nadużycie prawa i nadużycia proceduralne, a także oczywiste naruszenie zasady uzasadnionych oczekiwań i równości broni. Wreszcie skarżąca zarzuca naruszenie zasady, zgodnie z którą administracja powinna podjąć decyzję wyłącznie na podstawie prawnie dopuszczalnych powodów, to jest istotnych i które nie są dotknięte oczywistymi błędami w ocenie pod względem faktycznym lub prawnym, a także pogwałcenie zasad proporcjonalności, kontradyktoryjności i pewności prawa, a także zasadnicze naruszenie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s. 43).

([1]) Dane utajnione.

Skarga wniesiona w dniu 10 sierpnia 2018 r. – XF/Komisja

(Sprawa T-482/18)

(2018/C 364/20)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: XF (przedstawiciel: adwokat J.N. Louis)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji odmownej z dnia 2 października 2017 r. w sprawie przyznania mu dodatku na zagospodarowanie z tytułu jego przeprowadzki i podjęcia pracy w siedzibie ESDZ;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi jedyny zarzut dotyczący naruszenia art. 20 regulaminu pracowniczego i art. 5 załącznika VII do tego regulaminu.

Skarga wniesiona w dniu 22 sierpnia 2018 – Currency One/EUIPO – Cinkciarz.pl (CINKCIARZ)

(Sprawa T-501/18)

(2018/C 364/21)

Język skargi: polski

Strony

Strona skarżąca: Currency One S.A. (Poznań, Polska) (przedstawiciel: P. Szmidt, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Cinkciarz.pl sp. z o.o. (Zielona Góra, Polska)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy CINKCIARZ – unijny znak towarowy nr 13 678 991

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 18 czerwca 2018 w sprawie R 2598/2017-5

Żądania

Skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

— obciążenie EUIPO kosztami postępowania, w tym kosztami na etapie postępowania odwoławczego.

Podniesione zarzuty

— Naruszenie art. 59 ust. 1 lit. a) w związku z art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 2017/1001.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL